

vilde blive muligt at faa Lodsstjenesten ordentlig besørgt, og der vil heller ikke paa Skibsfartens Begne med Føie kunne klages over denne Eneret, naar Taxterne sættes paa en billig Maade. Kun under særegne Omstændigheder, eller naar der forlanges Lodsninger, til hvilke Lodsjerne isølge Reglementet ikke ere pligtige, bør Betalingen erlægges efter Overenskomst."

Til foranstaaende Bemærkninger har Kommissionen endnu spøiet, at den faa meget mindre har fundet Anledning til at foreslaa en Forandring i Grundlaget for Ordningen af vort Lodsvoesen, som den nuværende Ordning i en Række af Aar har staaet sin Prøve, uden at give Anledning til grundede Klager, ialtsald ikke til andre Klager end saadanne, der lettelig kunne afhjælpes uden Forandring i Grundtrækkene for Ordningen, medens vort Lodsvoesen i det Hele taget saavel i Indsøm Ublandet nyder en velfortjent Anseelse.

Kommissionens foran nævnte Udtalelser om de der berørte Forhold har Ministeriet ganske kunnet tiltræde. Medens der saaledes for disse Forholds Vedkommende ikke er fundet Anledning til at afvige fra de nu gjældende Principer, er der derimod fundet Grund til at opgive tvungen Betaling til Lodsjerne, og derfor at søge Lodsstvangen og Priskeafgifterne ophævede.

Ministeriet er enigt med Kommissionen i, at Lodsstvang, forsaavidt den bestaar i Evang til at betale Lods, hvad enten denne benyttes eller ikke, og er begrundet i Hensyn til at skaffe Lodsferien Indtægt, som ikke længere tidsvarende, bør bortfalde mod Erstatning i begreundet Tid, men at Lodsstvang derimod i den Forstand, at Lods skal benyttes, bør kunne paahydes, hvor dette er nødvendigt, ikke af Hensyn til vedkommende Lodsferis Indtægt, men for at sikre Bevarelsen eller hensigtsmæssig Benyttelse af Anlæg, som ere nødvendige for Skibsfarten, t. Gy. Havne og Kanaler. Til Lodsstvang i førstnævnte Betydning bør dog næppe, saaledes som af Kommissionen udtalt, henregnes de Tilfælde, hvor der af Skibet skal erlægges „halve Lodspenge" eller Lignende, da saadan Afgift i Reglen er paabuden af Hensyn til en stedfindende Afmærkning af Farvandet og maa betragtes som en Priskeafgift, der alene er forskjellig fra de øvrige Priskeafgifter ved den Maade, hvorpaa den beregnes.

Der har gjort sig ulige Meninger gjældende i Kommissionen om, hvorvidt Priskeafgifterne fremdeles bør bestaa. Flertallet formener, at denne Afgift ganske bør hæves mod Erstatning af Statskassen i en begrændset Tid, og et Mindretal, at den fremdeles bør bestaa, medens et andet Mindretal formener, at Afgiften mod Erstatning bør ophæves strax for de afpriffede Farvande, som benyttes til Gjennemfart, og for de øvrige afpriffede Farvande, forsaavidt vedkommende Kommuner ere villige til fremtidig at afholde Afmærkningsomkostningerne. Om de Grunde, der have været be-

stemmende for de Naagjældende, indeholder Kommissionsbetænkningen Efterstaaende:

„Naar undertegnede Lugen, Melchior og Schmiegelow foreslaa at hæve Priskeafgiften, da støtte vi os til Følgende."

„Priskepenge ere en Afgift af en ganske særegen Natur, der, skjøndt den for hvert enkelt Sted er fastsat ved Lov, hverken erlægges til Stat eller Kommune, men umiddelbart til Lodsjerne. Afgiften skulde være en Erstatning for Anskaffelse og Vedligeholdelse af Prikkerne og altsaa staa i Forhold til de hermed forbundne Bekostninger og Arbeide, men i dets Sted er den afhængig af den mere eller mindre livlige Seilads, saa at den paa sine Steder giver Lodsjerne et meget rigeligt Udbytte, paa andre Steder næsten intet. Der kan ikke foretages Forandring ved et Farvands Afprifning, naar hermed skal forbindes en Forandring i Afgiften, uden ved særlig Lov; thi vi antage ikke, at det af Lovgivningsmagten vil blive overdraget det enkelte Ministerium at fastsætte og forandre Afgiften efter eget Skjømme. Afgiften er en Byrde og en Ulempe for Skibsfarten, ikke alene paa Grund af Pengeudgiften, men ogsaa for den Tidsforbrug og Standsning, der er forbunden med Opkrævningen; den er ubillig for dem, der ofte befare et afpriffet Farvand, og som muligen de fleste Steder vilde kunne finde deres Vel uden de udsatte Mærker; den er utidsvarende for Alle, da den ved al Samfærdsel mere og mere bliver det Offentlige, Stat og Kommune, der paatager sig at fremme Samfærdselmidlerne, og der er fuldt faa megen Grund for dette til at sætte de nødvendige Mærker paa de indre Vandveie, som til at anlægge og vedligeholde de offentlige Landeveie, uden herfor at kræve nogen særlig Afgift af de Reisende. Ved Lov af 4de Juli 1863 ere saaledes de paa Skibsfarten hvilende Lastpenge, Fyrpenge og Skibsklareringsportler hævede og deres Sted indført en Skibsafgift. I de Rigsdagen forelagte Lovforslag om Skibsafgiften og Lodsafgiften har Regeringen foreslaaet at hæve den første for al indenrigsk Fart og at nedsætte den for den udenrigske. Ivertimod at reise nogen Indvending herimod har Folkethinget vist Tilbøjelighed til ganske at ophæve Skibsafgiften. Men naar der ikke skal betales Fyr- og Bagerafgift i de store Farvande, synes det i høi Grad urimeligt at beholde Priskeafgiften i de andre Farvande, hvor den navnlig hviler paa den indenrigske Fart. Priskeafgiften er kun en skjult Lodsstvang, der bør hæves; den udgjør omtrent 10,000 Rd. aarlig, men herfra maa drages Omkostningerne ved Prikkerens Tilsyn og Vedligeholdelse. I Sverig er Fyr- og Bagerafgiften for al indenrigsk Fart ophævet ved Jrd. 28de Septbr. 1869. I de tydske Østersøhavne og Fjorde kendes ikke nogen Priskeafgift, undtagen i Hertugdømmerne, hvor den er en Reminiscens fra den danske Tid, men her staa man i Begreb med at hæve den."